

[Justitsministeren.]

den formelle behandling af Wright, Thomsen & Kier-sagen; hvilke disse indvendinger er, kommer jeg om lidt tilbage til.

Efter en detaljeret gennemgang af Wright, Thomsen & Kier-sagens behandling og disse indvendinger fandt byretten, at redaktør Houmann ved fremsættelsen af de af tiltalen omfattede udtalelser havde gjort sig skyldig i bagvaskelse; straffen bestemtes til fængsel i 60 dage, og de fremsatte sigtelser kendtes ubeføjede. Retten mente ikke, at redaktør Houmann ved sigtelseernes fremsættelse havde været i god tro, eller at der havde foreligget omstændigheder, som kunne have givet ham føje til at anse sigtelserne for sande. Om redaktør Houmanns påstand om at have handlet til berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse siger retten, at man „vel finder, at det under sagen oplyste kunne have begrundet, at han på en saglig og objektiv måde rejste spørgsmålet om rigtigheden af og de nærmere omstændigheder ved henlæggelsen af Wright, Thomsen & Kier-sagen“, men retten finder ikke, at der forelå omstændigheder, som kunne berettigede tiltalte, altså redaktør Houmann, til at fremsætte den række grove angreb mod rigsadvokaten, han fremsatte.

Så blev sagen indbragt for landsretten, og landsrettens dom blev afsagt den 11. september i år. I mellemtiden var der foretaget tre yderligere undersøgelser hos prisdirektoratet om Wright, Thomsen & Kiers arbejder for værnemagten, og der var tilvejebragt nogle bemærkninger til disse beretninger fra Wright, Thomsen & Kiers revisorer, og dette materiale blev naturligvis også fremlagt i retten.

Landsretten skærpede dommen til fængsel i tre måneder og udtalte, at det ved bevisførelsen fandtes godtgjort, at der ikke ved rigsadvokat Pihls antagelse af revisor Bøytler eller i det hele taget ved hans behandling af sagen vedrørende Wright, Thomsen & Kier havde gjort sig uvedkommende hensyn gældende, og det siges lidt senere i dommen, at retten ikke finder, at tiltalte, altså redaktør Houmann, „har haft noget som helst grundlag for at fremsætte de i anlageskriftet nævnte særdeles grove og for en mand i rigsadvokat Pihls stilling overordentlig alvorlige sigtelser, eller at han har haft noget grundlag for at anse sigtelserne for bevislige, endsige for sande“. Også landsretten finder, at kendskab til de mangler ved den formelle behandling af sagen mod Wright, Thomsen & Kier, som redaktør Houmann havde påberåbt sig,

kunne give ham, som det siges, „rimelig grund til offentligt at rejse spørgsmålet om, hvorvidt sagen var afgjort på forsvarligt grundlag“, men derimod som anført ikke til at fremsætte de grove sigtelser, som ved dommen er kendt ubeføjede.

Jeg går så over til at tale lidt om de indvendinger mod sagens behandling, som er blevet gjort gældende. Det blev for det første gjort gældende, at rigsadvokaten har foranlediget, at nu afdøde revisor Bøytler, til hvem han stod i et venskabeligt forhold, fik overdraget revisionen af firmaets regnskaber, hvilket var uheldigt, fordi Bøytlers arbejde for anklagemyndigheden i nogle tidligere sager havde været kritiseret, fordi Bøytler modarbejdede statsadvokat Carl Madsen og samarbejdede med Wright, Thomsen & Kiers revisorer, og fordi Bøytler betragtede sig som antaget af det firma, hvis forhold han skulle undersøge.

Byretten siger, at den „med hensyn til den rejste kritik mod revisor Bøytlers antagelse som anklagemyndighedens revisor under behandlingen af Wright, Thomsen & Kier-sagen ikke finder, at der fra Houmanns side er tilvejebragt grundlag for en antagelse af, at det fra rigsadvokatens side skulle være begrundet i usaglige hensyn. Retten lægger herved vægt på, at det allerede forinden kapitulationen var rigsadvokaten bekendt, at revisor Bøytler mente at kende omstændigheder, der kunne være betydende ved en eventuel værnemagersag mod Wright, Thomsen & Kier, ligesom Bøytler iøvrigt fra tidligere sager var rigsadvokaten bekendt som en dygtig revisor.“ Byretten mener ikke, at forbindelsen mellem rigsadvokaten og revisor Bøytler „er gået ud over et almindeligt venskabsforhold“.

Bøytlers samarbejde med Wright, Thomsen & Kiers revisorer har efter rettens formening ikke overskredet de af krisepolitiet efter en forhandling i rigsadvokaturen fastsatte rammer. På dette punkt har landsretten imidlertid en anden opfattelse, idet det i dommen udtales, „at den omstændighed, at første del af revisor Bøytlers revisionsberetning er underskrevet, ikke blot af ham, men også af statsautoriseret revisor Tveede, som var Wright, Thomsen & Kiers faste revisor, og revisor Bang, der var Wright, Thomsen & Kiers konsulent i skattesager, og at Bøytler har ladet disse to revisorer deltage i revisionen, strider mod naturlige habilitetsregler“, således som det ærede medlem hr. Aksel Larsen også var inde på. Retten finder det derhos godtgjort, at det også er i strid med de instruktioner, som er meddelt Bøytler af statsadvokat Carl Madsen,